

РЕШЕНИЕ

№ 376

гр. Пловдив, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Емил Люб. Митев
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
като разгледа докладваното от Емил Люб. Митев Въззивно търговско дело № 20215***000878 по описа за 2021 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивната жалба на „Р.“ ЕООД ЕИК *****, представлявано от управителя на дружеството Д.Х. Р. чрез процесуалния си представител адвокат И.М.-А., вписана в ПАК против Решение № 260110 от 11.03.2021 г., постановено от П. о. съд по търг.дело №458/ 2019 г.

Решението се обжалва в частта му, с която съдът е обявил за нищожен договора между „Р.Е. „ЕООД като продавач и „Р.“ЕООД като купувач- за покупко-продажба на недвижим имот, представляващ поземлен имот с идентификатор *****.***.** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.П., одобрени със Заповед № РД-**-** от 03.06.2009 г на изпълнителния директор на АГКК, намиращ се в местност „ С.“, с площ от 9002 кв.м., начин на трайно ползване :за друг вид производствен, складов обект, ведно с всички подземни и надземни подобрения, приращения и трайно прикрепени съоръжения в имота, който договор е обективиран в нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 02.05.2019 г. № -**,

том ** ри, по нот.дело № *** / 02.05.2019 г. на Нотариус С.П. с рег.№ *** в регистъра на Нотариалната камара, като сключен при липса на съгласие от страна на продавача, тъй като не е налице валидно взето решение на едноличният собственик на капитала за продажбата на описания недвижим имот.

Във въззивната жалба се поддържа оплакването, че съдът неправилно е приложил разпоредбата на чл.137,ал.1 т.7 от ТЗ ,тъй като решението на ЕСК не е необходимо условие за действителността на разпоредителната сделка с недвижим имот.

Това решение според жалбоподателя не се включва във фактическия състав на разпоредителната сделка и има правно значение само в отношенията между дружеството и управителя.

Неправилно съдът е приел, че даденото на Д. Р. пълномощно с нотариалната заверка на подписа с рег.№ *** от 08.02.2013 и заверка на съдържание с Рег.№ *** на нотариус С.К. е било оттеглено. Съдът е кредитирал показанията на “заинтересован „ свидетел. Според жалбоподателя, за да бъде налице валидно оттегляне на пълномощното по смисъла на чл.41,ал.1,пр.1во от ЗЗД е необходимо изричнол волеизявление на упълномощителя. Това волеизявление трябва да е стигнало до пълномощника преди сключването на разпоредителната сделка. Договорът за покупко- продажба на недвижим имот е сключен на 02.05.2019 г., а пълномощникът е бил известен за оттеглянето на пълномощното на 14.05.2019 г., на която дата е получил нотариална покана-уведомление и декларация от упълномощителя за оттегляне на пълномощното. Съдът е игнорирал факта ,че в системата „Е.-* „ е въведен документ за оттегляне на пълномощно под № *** / 07.05.2019 г. и това е точната дата на което е оттеглено пълномощното. Или оттеглянето на същото е станало след сключването на разпоредителната сделка, която е сключена на 02.05.2019 г., а не преди този момент.

Претендира се отмяната на решението в обжалваната му част и постановяване на въззивно решение по съществото на спора, по силата на което да се отхвърли иска по чл.26,ал.1 от ЗЗД за обявяване нищожността на договора за покупко-продажба на недвижим имот, като сключен при липса на

съгласие от страна на продавача, поради липса на взето решение на едноличният собственик на капитала за продажбата на имота.

Въззиваемата страна „Р.Е.“ЕООД, представлявана от управителя на дружеството А.М. чрез пълномощниците си по делото Адвокатско дружество „Б. и П.“ поддържат мотивиран писмен отговор, съгласно който въззивната жалба е неоснователна.

Пловдивският апелативен съд след преценка на изложените във въззивната жалба оплаквания и доводи, приема за установено следното:

По делото е предявен като главен иск по чл.42,ал.2 от ЗЗД- за обявяване недействителността на договора за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в нот. Акт № ** от 02.05.2019 г. на Нотариус С.П. като сключен при липса на представителна власт и отказ да бъде потвърден. Първоинстанционният съд е отхвърлил главния иск, като е приел, че Д. Р. е сключил договора за продажба в качеството си на управител на дружеството –продавач „ Р.Е.“ ЕООД, а не като пълномощник. Към датата на сключването на сделката, т.е. към 02 май 2019 г. Д. Р. е бил вписан в ТР по партидата на дружеството именно **като управител**, като е бил заличен като такъв на дата 07.05.2019 г.

Съдът точно е приел, че органното представителство е различно от същинското представителство по ЗЗД, разпоредбите на което в случая са неприложими.

По тази причина главният иск по чл.42,ал.2 от ЗЗД за обявяване недействителността на договора за продажба като сключен при липса на представителна власт е отхвърлен. В тази част решението е влязло в сила като необжалвано.

С молба от 27.06.2019 г/ л.10/ ищецът „Р.Е.“ЕООД е направил уточнени петитума на исковите си претенции. При условията на евентуалност е предявил иск за обявяване нищожността на договора за продажба на недвижимия имот, поради липса на воля/ съгласие по чл.26,ал.2,предл.2-ро от ЗЗД. Посочил е ,че не е взето валидно взето решение на едноличния собственик на капитала за продажбата на недвижимия имот съгласно чл. 137,ал.1,т.7 ТЗ във вр. с чл.137,ал.4 от ТЗ .

Съдът е уважил иска като интересното е ,че от една страна се е позовал

на задължителните указания, дадени с Тълкувателно решение № 3 от 15.11.2013 г. на ВКС по т.д.№ 3/2013 г на ОСГТК, но е направил извод, който не съответства на тези указания. В т.1 от диспозитива на цитираното решение се приема, че Решението на ОС на ООД по чл.137,ал.1 т.7 от ТЗ не е необходимо условие за действителност на разпоредителната сделка с недвижим имот, собственост на дружеството или вещно право върху него, сключена от представляващия дружеството орган / управител/ управители/. В мотивите на ТР изрично е посочено, че разпоредбата на чл.137,ал.1 т.7 от ТЗ регулира управлението на дружеството , но не засяга правомощието на представителния орган да изразява воля. Подчинеността на управителя на решенията на Общото събрание / чл.141,ал.1 от ТЗ/ има отношение само във вътрешните отношения в дружеството. В отношенията на дружеството с трети лица управителят,т.е. законният представител на дружеството не е ограничен в правомощията си. И по –нататък „ Сделките, сключени от управителя се преценяват като **действителни** поради наличие на воля при сключването им“. Въпросът дали управителят е действал без предходно решение на Общото събрание по чл.137,ал.1 ,т.7 от ТЗ е от значение за неговите вътрешни отношения с дружеството,но е без значение за третите лица.“

Извода е ,че разпоредителната сделка за продажба на недвижим имот, сключена без решение на Общото събрание на дружеството е действителна и поражда правни последици. По тази причина при липса на решение на Общото събрание по чл.137,ал.1 т.7 от ТЗ не води до нищожност на разпореждането с недвижим имот, собственост на дружеството, а само до отговорност на управителя за вредите ,нанесени на дружеството по чл.145 от ТЗ.

Първоинстанционният съд се е позовал на точно тези моменти от цитираното ТР № 3 от 15.11.2013 г., но ги е „ преодолял“ като е приел, че в случая сделката не е сключена с „трето добросъвестно лице“.

Кое е това трето лице, което се оказва недобросъвестно при тази разпоредителна сделка – не става ясно.

От писмената защита на пълномощниците на въззиваемата страна „Р.Е.“ ЕООД става ясно, че недобросъвестността се свързва с поведението на пълномощника Д. Р. и най-вероятно това е „ третото недобросъвестно лице“,

което е визирано в мотивите на обжалваното решение. Няма как обаче точно това лице, което е законен представител – управител и на двете търговски дружества по договора за продажба да е трето лице. Според изложеното Д. Р. е взел решение като пълномощник на М. за смяната ѝ като управител и е вписал себе си като управител на дружеството-продавач. За това си действие обаче М. не е била уведомена от упълномощителя и не е давала съгласието си да бъде освободена като управител. Такова съгласие обаче не е било необходимо, тъй като в общото пълномощно с нот.заверка на подписа и съдържанието от 08.02.2013 г. е предоставила на пълномощника Д.Р. правото „да смени управителя, за промяна на неговия договор за управление и всичките му условия“. Което и пълномощникът е направил като е представил това пълномощно, с което А. М. е била освободена като управител и е вписал себе си като управител. Но е действал напълно правомерно въз основа на даденото му общо пълномощно, за което няма данни да е било оттеглено към датата, на която Д.Р. се е вписал като управител в Търговския регистър. Вписал се е въз основа на валидно взето решение на ЕСК за продажбата на недвижимия имот, собственост на „Р.Е. „ЕООД.

Единствената особеност на извършената разпоредителна сделка е, че е сключена между две търговски дружества, които към момента на сделката имат един и същ органен представител. И това е законният представител на дружеството-продавач „Р.Е. „ЕООД Д. Р., който е вписан в Търговския регистър като управител. От друга страна се явява и управител и едноличен собственик на капитала на дружеството –купувач „Р.“ ЕООД. Точно тази хипотеза е разгледана в т.2 от диспозитива на ТР № 3 от 15.11.2013 г на ОСГТК, съгласно която към органното представителство на търговските дружества при сключването на търговска сделка от едно и също лице, като органен представител по силата на закона на две търговски дружества, не се прилага забраната по чл.38,ал.1 от ЗЗД за договаряне сам със себе си. Казано в едно изречение“ органното представителство не включва упълномощаване, но този аргумент се отнася до третия евентуален иск, който ще бъде разгледан по – късно.

Липсата на съгласие ищецът основава на това ,че ЕСК на „Р.Е.“ЕООД А. С. М. е оттеглила пълномощното си и това оттегляне е осъществено

преди датата на сделката.

Следва да се върнем на това, че А. М., в качеството си на управител и едноличен собственик на капитала на дружеството –продавач „Р.Е.“ЕООД е упълномощила Д. Р. с

практически неограничени правомощия. Упълномощеното лице има правото да взема решения за придобиване на недвижими имоти и движими вещи, както и да взема решение за придобиване и отчуждаване на недвижими имоти и вещни права върху тях. Той има правото дори да смени управителя на дружеството, т.е. на А. М., да промени договора ѝ за управление и всичките му условия. Нещо повече съгласно т.14 има правото на основание чл.38 от ЗЗД да договаря сам със себе си или с други лица, които той представлява по всички точни от даденото му пълномощно.

Следва да се отбележи, че даденото от А. М. в качеството си на ЕСК пълномощно в полза на Д. Р. от 08.02.2013г с нотариална заверка на подписа на упълномощителя и нот.заверка на съдържанието на пълномощното от Нотариус С.К. с рег.№ *** на Нотариалната камара. В същата нотариална форма трябва да бъде оформено и оттеглянето от пълномощното, за да бъде валидно. По делото ищеца е представил две декларации, с нот.заверка на подписа на А. С. М., с която тя заявява, че оттегля „всички пълномощни“, с които в качеството си на ЕСК е упълномощила Д. Р. да я представлява пред всякакви институции и трети лица. Първата декларация е с нот.заверка на съдържанието от 25.04.2019 г., а втората е от 07.05.2019 г., с която упълномощителката оттегля вече изрично процесното общо пълномощно от 08.02.2013 г.

И двете декларации имат едностранен характер и няма данни същите да са били отправени и съответно получени от упълномощеното лице Д. Р.. Напълно основателен в този смисъл е довода, изложен във въззивната жалба, че прекратяването на пълномощията трябва до достигне до упълномощеното лице, при това **преди** сключването на разпоредителната сделка.

По делото е допусната СТЕ с вещното лице – компютърен специалист инж. А. К., който е направил справка в електронния регистър“Е.-*“, който се ползва от Нотариалната камара . От справката експерта е установил, че датата на въвеждането на документа за оттегляне на пълномощно № ***/

07.05.2019 г.е именно: **07.05.2019 г.**

Разпоредителната сделка – покупко-продажба на недвижимия имот, сключена въз основа на предоставеното на Д. Р. пълномощно е сключена на 02.05.2019 г., а самото оттегляне на пълномощното, отразено в електронния регистър „Е.-*“ е въведено на 07.05.2019 г., т.е. пет дни след сделката.

Всъщност кога точно е въведен документа, в който е осъществено оттеглянето на пълномощното в електронния регистър няма особено значение, тъй като както регистъра на всеки нотариус, така и електронния регистър „Е.-*“ съдържат информация, предназначена само за вътрешно ползване.

Пълномощникът няма задължение да обикаля нотариусите в град П., за да се увери, че пълномощното му не е оттегляно и все още е валидно. Достъпа му до електронния регистър е ограничен, тъй като той е достъпен само за служебно ползване от нотариусите.

В тежест на ищеца е да установи по безсъмнен начин, че волеизявлението на упълномощителя за оттегляне на пълномощното е достигнало до неговия адресат. Това обаче няма как да бъде установено с представените две декларации с нот.заверки на подписите и съдържанието. Документална следа от тях има в регистъра на нотариус Г. П., който е направил нотариална заверка на двете декларации, съдържащи изявление от А. М. за оттегляне на общото пълномощно. Следвало е обаче така заверените декларации да се изпратят до упълномощеното лице Д. Р., при това задължително преди датата на разпоредителната сделка. Да се оттегли пълномощното и уведомлението за това да се получи от пълномощника след като сделката е осъществена е лишено от какъвто и да е смисъл. За съжаление точно това се е получило в конкретния случай.

Единствената писмена следа по делото е отправеното уведомление от А. С. М. в качеството си на ЕСК на дружеството – продавач „Р.Е.“ ЕООД, с което е заявено оттеглянето на „всички пълномощни“, дадени на Д. Х. Р. / л.51 от делото/. На гърба на този документ е положен подпис на адресата, че е получил уведомлението и декларациите на дата **14.05.2019 г.** Това е станало точно 12 дни след като процесната разпоредителна сделка е била изповядана. Документална следа уведомлението за оттегляне на общото пълномощно да е било връчено преди 2.05.2019 г. ,на която дата е сключена

сделката по делото няма.

Следва да се отбележи, че А. С. М. е била служител, изпълняващ длъжността „технически сътрудник „ в ответното дружество „Р. „ЕООД. Същата е работела по трудов договор от 2008 г. до 19.04.2019 г., когато трудовото ѝ правоотношение е прекратено със Заповед по чл.325, ал.1 т.1 от КТ, подписана от управителя на дружеството – Д. Р.. Или в продължение на повече от 10 години А. М. е работил в офиса на това дружество и е следвало да направи елементарни усилия и да връчи уведомлението на този добре известен ѝ служебен адрес. Но вместо това е направила експеримент с двете нотариално заверени декларации, които обаче така и не са достигнали до упълномощеното лице преди датата на разпоредителната сделка.

Самото уведомление за оттеглянето на пълномощното е получено на 14.05.2019 г., като същото би могло да бъде връчено на пълномощника и чрез връчване на нотариална покана. Първата декларация, в което се съдържа волеизявлението на А. М. в качеството ѝ на ЕСК на „Р.Е.“ЕООД за оттеглянето на „всички пълномощни“, с което е упълномощено лицето Д. Р. е с нот. Заверка на подписа от нотариус Г.П. е с датата 25.04.2019 г. Упълномощителката е разполагала с цяла седмица да за изпрати уведомление за оттегляне на пълноцията чрез връчване на нотариална покана. Едва по-късно се е досетила, че формулировката за оттеглянето на „всички пълномощни“ не е точна, тъй като е обща. Последвала е втора декларация, с нот. заверка на подписа и на съдържанието/ л.19 от делото/, с което вече изрично е оттеглила общото пълномощно с рег.№ *** от 08.02.2013 г. и рег. № *** от същата дата за удостоверяване на подписите и на съдържанието на пълномощното, с което е упълномощено лицето Д. Р..

Нотариалната заверка на втората декларация е осъществена от същия нотариус Георги П., но това е станало на **07.05.2019 г.**, т.е. след като разпоредителната сделка вече е осъществена на 02.05.2019 г.

Очевидно и самото уведомление за оттегляне на общото пълномощно / л.51/ е изпратено, но след датата на нотариалната заверка на втората декларация, т.е. след 07.05.2019 г. Към уведомлението са представени копия от двете нотариално заверени декларации. А самото уведомление за оттегляне на общото пълномощно, както вече стана ясно е получено от упълномощеното лице на дата 14.05.2019 г.

Неправилно първоинстанционният съд е кредитирал показанията на св. С. , който е установил, че пълномощията на Д.Р. са оттеглени устно „ по телефона“. ПАС не коментира достоверността на свидетелските показания, тъй като те са недопустими. В конкретния случай с общото пълномощно А. М. в качеството си ЕСК на дружеството –продавач „Р.Е.“ЕООД е упълномощила пълномощника с правото „ за вземане на решение за придобиване и **отчуждаване** на недвижими имоти и вещни права върху тях „.

Упълномощила го е с правото да сключва от нейно име да сключва „договори за продажба, замяна дарение или всякакво друго разпореждане на недвижими имоти на дружеството. „. Договорът за продажба на недвижим имот съгласно чл.18 от ЗЗД трябва да се извърши с нотариален акт, която форма е за действителност на договора. Съгласно чл.37, изр.2ро от ЗЗД ако договорът трябва да бъде сключен в нотариална форма, то упълномощаването може да бъде направено и писмено с нотариално удостоверяване на подписа и съдържанието, извършени **едновременно**. Тази изискуема от закона форма е спазена в случая, тъй като т.н. общо пълномощно е с нот.заверка на подписа и съдържанието от 08.02.2013 г. на нотариус С.К.. Оттеглянето на пълномощното е акт обратен на упълномощаването, поради което и за реципрочност самото оттегляне, за да бъде валидно трябва да бъде направено в същата писмена форма,която законът изисква за упълномощаването.

Оттеглянето на пълномощното е едностранна правна сделка, която трябва да се извърши в писмена форма, поради което и на основание чл.164,ал.1т.1 от ГПК свидетелските показания са били недопустими, тъй като с тях се установява правна сделка / макар и едностранна/, за действителността на която законът изисква писмен акт.

Да се установява оттеглянето на конкретно общо пълномощно, извършено по телефона, включен на високоговорител от намиращ се наблизо свидетел – това е очевиден нонсенс. Свидетелски показания са недопустими и съдът е следвало да съобрази разпоредбата на чл.164,ал.1т.1 от ГПК.

Въз основа на изложеното до тук съдът приема ,че договорът за покупко-продажба е действителен и е породил правни последици между страните. Налице е валидно изразено съгласие на продавача , тъй като ЕСК

на дружеството –продавач А. М. предварително е дала съгласието си за извършването на разпоредителни сделки с недвижими имоти- собственост на дружеството, вкл. и за продажбата им. Упълномощила е пълномощника Д. Р. с неограничени права, включващо и правото да се разпорежда и продава имотите“ при цени и условия, каквито намери за добре, както и в полза на когото намери за добре“. Тези пълномощия се основават на общото пълномощно с нот. Заверка на подписите и съдържанието на пълномощното от 08.02.2013 г на нотариус С.К.. Оттеглянето на това пълномощно е станало с нот.заверена декларация на подписа на А. М. от 07.05.2019 г., т.е. след сключването на разпоредителната сделка.

Следователно към датата на сключването на договора за продажба от 02.05.2019 г. общото пълномощно е било в сила, поради което и договорът е сключен със съгласието на упълномощителя А. М. в качеството ѝ на ЕСК на „Р.Е.“ЕООД.

Следва да се отмени решението в частта, с която договорът от 02.05.2019 г. за покупко-продажба на недвижимия имот е обявен за нищожен поради липса на съгласие от страна на продавача, тъй като липсва валидно взето решение на ЕСК за продажбата на недвижимия имот.

По необходимост следва да се разгледат и останалите два евентуални иска, първият от които е по чл.38, ал.1 от ЗЗД- за нищожност на договора за продажба поради договаряне сам със себе си. Забраната за договаряне сам със себе си е институт на представителството по ЗЗД. В конкретния случай, както многократно вече бе казано лицето Д. Р. е бил законен представител, както на дружеството-продавач, така и на дружеството –купувач по договора за продажбата на недвижимия имот. Налице е органно представителство по ТЗ , което е различно от представителството по ЗЗД и една от тези същностни разлики е, че забраната за договаряне сам със себе си по чл.38, ал.1 от ЗЗД е неприложима при органното представителство- изрично в този смисъл т.2 от диспозитива на ТР № 3 от 15.11.2013 г. на ВКС – ОСГТК.

Следва да се отхвърли и този евентуален иск, каквато ще бъде правната съдба и на третия евентуален иск – по чл.40 от ЗЗД- за недействителност на договора за продажба като сключен във вреда на представлявания. Систематичното място на този иск е в раздел „Представителство „ от ЗЗД, т.е. в общия закон. Вече бе коментирано, че в случая е налице органно

представителство, при което едно и също лице е законен представител и на двете търговски дружества – продавач и съответно купувач по договора за продажба на недвижим имот. При органното представителство в тази хипотеза няма представляван и представител, а само един законен представител. Последният представлява и двете търговски дружества, които са различни и всяко едно от тях представлява самостоятелен и обособен правен субект. В този случай ако управителят е причинил действително вреда на дружеството- продавач, произтичаща от продажбата на имота на цена, под пазарната такава, то отговорността на управителя е по чл.145 от ТЗ, т.е. следва да се реализира по специалния приложим закон, а не по ЗЗД.

Следва да се отхвърли и този евентуален иск като неоснователен.

Въззивната жалба е основателна и следва да се постанови въззивно решение по съществото на спора ,с което да се отхвърлят предявените евентуални искове- по чл.26,ал.2 от ЗЗД за обявяване нищожността на договора за продажба поради липса на Решение на ЕСК за продажбата на имота по чл.137,ал.1 т.7 от ТЗ и поради липса на съгласие на продавача, както и евентуалните искове по чл.26,ал.1 пр.първо ЗЗД – за прогласяване на нищожност на договора за продажба като сключен в противоречие на закона – чл.38,ал.1 от ЗЗД и иска по чл.40 от ЗЗД за обявяване недействителността на договора за продажба като сключен във вреда на представлявания.

При този изход на спора следва да се отмени решението в частта му за съдебните разноски, като „Р.Е.“ ЕООД се осъди да заплати на ответника съдебни разноски в общ размер от 9 796 лева., от които сумата 5760 лв разноски пред първата инстанция, а сумата 4036 лева разноски, направени от ответника пред въззивната инстанция.

В този смисъл следва да се постанови въззивното решение.

По тези съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260110 от 11.03.2021 г., постановено от П. о. съд по търг.дело №458/2019 г., с допусната поправка на ОФГ в диспозитива с Решение № 260378 от 05.10.2021 г., постановено от същия съд, в частта им, с която съдът на основание чл.26,ал.2,предл.2 ро ЗЗД е обявил за нищожен

договора за покупко-продажба от 02.май 2019 г.,обективиран в нотариален акт за покупко- продажба № **, том * ри, по нот.дело № ***/ **** г на нотариус С.П. с рег.№ ***, с който „Р.Е.“ЕООД ЕИК *****) като продавач е продал на купувача „ Р. „ЕООД ЕИК *****) недвижимия имот, представляващ поземлен имот с идентификатор *****.***.**, намиращ се в местността „С.“, с площ от 9 002 кв.м., с трайно предназначение на земята- земеделска и начин на трайно ползване: за друг вид производствен, складов обект, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявеният от „Р.Е.“ ЕООД ЕИК *****) против „Р. „ЕООД ЕИК *****) иск по чл.26,ал.2 изр.2 ро 3ЗД- за обявяване за нищожен договора за покупко-продажба на недвижим имот от 02. Май 2019г., по силата на който продавача „Р.Е.“ЕООД, представлявано от управителя си Д.Х. Р. е продал на купувача „Р. „ЕООД, представлявано от управителя Д. Х. Р. следния недвижим имот,а именно: поземлен имот с идентификатор *****.***.**,по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.П., одобрени със Заповед № рд-**-** от 03.06.2009г. на изпълнителния директор на АГКК, с площ от 9002 кв.м./ девет хиляди и два кв.м./, намиращ се в местността „С.“ с трайно предназначение: земеделска земя, и начин на трайно ползване: за друг вид производствен, складов обект, при конкретизирани граници, ведно с всички подземни и надземни подобрения, приращения и трайно прикрепени съоръжения, нищожността на който договор се претендира , като сключен при липса на съгласие от страна на продавача,както и поради липсата на валидно взето решение на ЕСК на дружеството – продавач „Р.Е.“ ЕООД за продажбата на недвижимия имот.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявеният от „Р.Е.“ ЕООД ЕИК *****) против „Р. „ЕООД ЕИК *****) иск по чл.26,ал.1 ,изр.1-во 3ЗД – за прогласяване на нищожността на договора за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в нот.акт № **,т.**, по нот.дело № ***/**** г на Нотариус С.П., вписан с рег.№ *** по регистъра на Нотариалната камара като сключен в нарушение на закона и на забраната по чл.38,ал.1 от 3ЗД за договаряне сам със себе си.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявеният от „Р.Е.“ ЕООД ЕИК *****) против „Р. „ЕООД ЕИК *****) иск по чл.40 от 3ЗД за

обявяване недействителността на договора за покупко –продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт № **,т.-ри, по нотариално дело № ***/**** г. на Натариус С.П., вписан в с рег.№ *** в регистъра на Нотариалната камара, като сключен във вреда на представляваното дружество „Р.Е.“ЕООД.

ОТМЕНЯ решението в частта му, с която ответника “Р. „ ЕООД е осъдено да заплати на ищеца „Р.Е.“ЕООД съдебни разноси в размер на 3000 лева, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ОСЪЖДА „Р.Е.“ ЕООД ЕИК ***** да заплати на „Р. „ЕООД ЕИК ***** сумата **9 796** лева, представляваща съдебни разноси, направени от ответника пред двете съдебни инстанции.

Решението е влязло в сила в необжалваната му част.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____